

ЦІКАВІ ЛЮДИ

«ЕКСПРЕС» 21 — 28 ГРУДНЯ 2006 РОКУ

Сліпо закоханий у гори

Незрячий чоловік підкорив найвищі вершини світу!

Андреас Гольцер — сліпий. Та це не стало на заваді його захопленню... альпінізмом! Австрійські, швейцарські й італійські Альпи він облавив уздовж та вперек і знає як свої п'ять пальців. Навіть більше, він побував у різних частинах світу і підкорив Монблан, Кіліманджаро та Ельбрус!

— Андреасе, з чого все почалося?

— Я родом із Тіролю в Альпах. Дитиною, тільки-но навчившись ходити, я набивав собі синці й гулі об столи, кути. Але пам'ять у мене швидко почала працювати, як сканер. Я, бігаючи по кімнаті, рівно за кілька сантиметрів до перешкоди, наче кажан, звертав убік. Так само було на подвір'ї. Правда, якщо хтось забував там граблі чи відро, я зашпортувався і падав на землю...

Коли ж мені минуло три роки, батьки взяли мене у справжній похід. А в десять літ я вперше пішов у гори. У мене збереглася фотографія того незабутнього дня, на ній я крокую услід за батьком.

Рівно через тиждень ми повторили цю вилазку. І всі були вражені, наскільки впевнено і зовсім самостійно я йшов тим самим маршрутом. Я швидко навчився "бачити", тобто своїм внутрішнім зором відчувати, сканувати гори, їх рельєф, висоту. Походи в гори поступово стали для мене не спортом, а способом життя.

— Мене найбільше вразило ваше сходження на італійську гору Піколісиму. Ви були зі своїми американськими друзями; один із них теж незрячий, інший безногий. Як це вдалося: безногий веде за собою двох сліпих?

— Одного з американців звали Гаг Герр. Ми з ним ровесники. Гаг утратив ноги вже альпіністом, після того, як під час одного зі сходжень його засипало сніговою лавиною. Гага знайшли тільки через три дні. Потім — ампутація ніг. Але любов до гір у нього, як бачите, не зникла. Зі спеціальних металевих прутів Гаг сконструював собі "альпіністські протези" і знову почувається щасливою людиною. А ще — у нього троє дітей.

З іншим американцем, Еріком Вангенмейром із Колорадо, я познайомився досить незвичай-

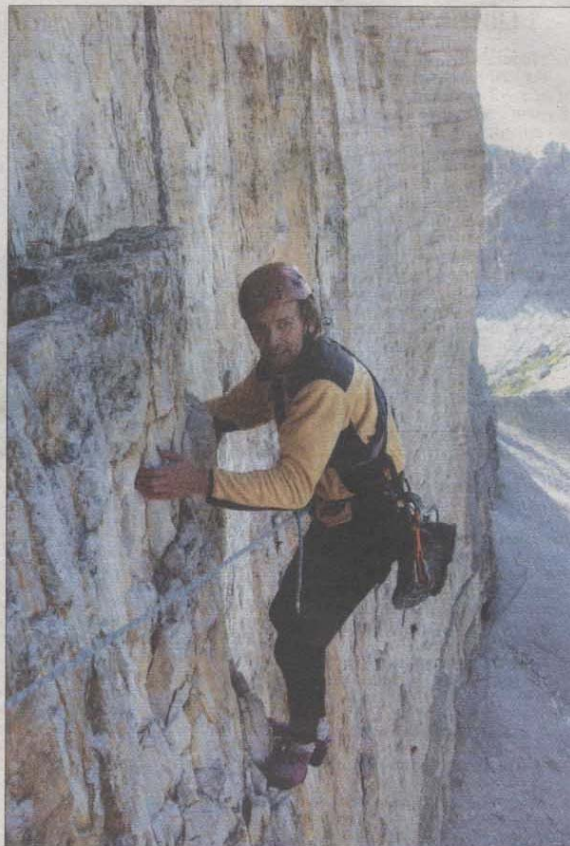

фото Володимира БРОДЗІНСЬКОГО

тку Ліза сприйняла моє бажання — як витівку і доволі скептично заявила: такі навантаження, мовляв, не для сліпих. Однак потім вона свою думку змінила...

Після каторжного сходження я стояв, п'яний від щастя, на вершині Ельбрусу і бачив різьчену красу. Я, сліпий, бачив гірські простори, що стелилися піді мною. Не можу пояснити — як, але бачив! Це правда.

— Зовсім недавно ви підкорили ще й найвищу споруду Відня — Дунайську Вежу. Піднятися на 150 метрів бетонною стіною, жодного разу не перепочивши, справа не з простих. Чи не так?

— Це правда, особливо останні десять метрів давалися мені дуже важко... Ідея ж виникла спонтанно: після сходження на Кіліманджаро один із моїх спонсорів сказав: "Слухай, Андреасе, як масажист (власне я працюю за цим фахом) протягом години ти приносиш користь тільки одній людині. Може, подумавмо, а що ти можеш зробити одразу для багатьох?"

І я над тим замислився. Наступного дня сказав спонсоріві, що піднімусь на Дунайську Вежу на честь щорічної різдвяної благодійної акції "Світло у пітьмі". Мені завжди хотілося морально підтримати інших сліпих, показати, що ми не повинні сидіти вдома склавши руки. Підтримати батьків незрячих дітей, сказати їм: "Вище голову, ваші діти можуть провадити таке ж життя, як і я. Звичайно, не кожен має дертися на Ельбрус, але ви можете дати своїм дітям зовсім іншу якість життя!"

Коли б я був маленьким, був би шасливим, якби мені хтось сказав: "Слухай, малий, я от по телевізору бачив, як один сліпий дном заліз у Відні на Дунайську Вежу". Така інформація додала б мені впевненості в собі. Звичайно, у моєму випадку, завдяки моїм батькам і характеру, я і так зумів себе знайти. Але можу уявити, як зрадіють, почувши про моє сходження, інші незрячі.

Була ще одна причина такого мого вчинку: я заліз по стіні на найвищу споруду Відня, аби й сліпі зрозуміли, що всі ми, люди, зроблені з одного тіста. І щоб кожен зміг замислитися і спробувати подивитися на наш спільний світ очима незрячого.

Володимир БРОДЗІНСЬКИЙ, Відень

но. Якось із моїми австрійськими друзями я піднімався на одну гірську вершину. Зовсім поряд, трохи вище від нас, йшла маленька група американських альпіністів. Один із них випадково

"Після каторжного сходження я стояв, п'яний від щастя, на вершині Ельбрусу і бачив різьчену красу..."

злізтовхнув камінь, що пролетів близько біля мене. Я злякався і крикнув: "Гей там, обережніше! Тут унизу теж люди. Ти що, сліпий?". І у відповідь почув: "Вибач, я, на жаль, справді сліпий..." Я навіть спочатку подумав, що мене розігрують.

— Які вершини ви ще підкорили?

— У 2005 році я піднявся на

найвищу в Альпах гору Монблан, а потім — на найвищу вершину Африки Кіліманджаро. Це рівно 5895 метрів. На початку нинішнього року я зі своїми друзями почав готуватися до Ельбрусу, а влітку зіштовхнув і на нього. До речі, незадовго до нашого сходження на вершину я почув про загибель там українських альпіністів...

Нам пощастило, керівником у нас при підкоренні Ельбрусу була досвідчена німкеня Ліза Паль. Кілька років тому вона вийшла заміж за росіянина і тепер водить групи іноземних спортсменів-альпіністів. Споча-